

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **Ing. J. V.**, bývajúceho v P., proti žalovanej **Mgr. V. V.**, bývajúcej v P., o **zaplatenie 73.798 Sk s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp. zn. 4 C 65/2004, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 9. mája 2006 sp. zn. 17 Co 7/2006, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 9. mája 2006 sp. zn. 17 Co 7/2006 **o d m i e t a**.

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Považská Bystrica rozsudkom z 12. októbra 2005 č.k. 4 C 65/2004-95 v spojení s doplňujúcim rozsudkom zo 7. decembra 2005 č.k. 4 C 65/2004-99 a opravným uznesením zo 7. decembra 2005 č.k. 4 C 65/2004-98 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 52.300 Sk a trovy konania v sume 1.548 Sk, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku návrh žalobcu zamietol. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa opodstatnene domáhal úhrady polovice ním vynaložených nákladov spojených s nájmom bytu (nájomné, poplatky za káblovú televíziu, plyn, elektrinu, televíziu, rozhlas) za obdobie od mája 2001 do apríla 2004. Tým, že počas celého žalovaného obdobia každý z manželov hospodáril samostatne a tieto náklady uhrádzal výlučne žalobca, žalovaná sa na jeho úkor bezdôvodne obohatila, hoci žalobca ich hradil v podstatnej časti počas trvania bezpodielového spoluvlastníctva manželov (počas trvania manželstva). Keďže nárok za obdobie od 1.5.2001 do 31.5.2002 v sume 21.489,40 Sk považoval za premlčaný a žalovaná sa premlčania dovolala, nároku vyhovel len do sumy 52.300 Sk a vo zvyšnej časti žalobu zamietol.

Krajský súd v Trenčíne rozsudkom z 9. mája 2006 sp. zn. 17 Co 7/2006 na odvolanie žalovanej rozsudok okresného súdu v spojení s doplňujúcim rozsudkom a opravným uznesením zmenil tak, že uložil žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu 32.843 Sk do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na ich náhradu. Na rozdiel od súdu prvého stupňa vychádzal z právneho názoru, že za trvania bezpodielového spoluvlastníctva manželov sa nemôže jeden z manželov úspešne domáhať voči druhému úhrady toho, čo pri obstaraní bežných vecí, ktorou je aj úhrada nájmu a platieb súvisiacich s užívaním bytu, platil voči iným subjektom. Bývalý manžel získa bezdôvodné obohatenie len vtedy, ak v čase po zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov, kedy ešte obaja účastníci majú právo spoločného nájmu a byt spoločne užívajú, platí celú úhradu iba jeden z manželov. Nárok žalobcu považoval preto za dôvodný len za obdobie od 11.10.2003 do 30.4.2004, t.j. od zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov do dátumu, kedy žalovaná opustila spoločnú domácnosť a odsťahovala sa z bytu. Rozsudok súdu prvého stupňa preto zmenil a žalobe vyhovel len do sumy 32.843 Sk a vo zvyšnej časti nárok ako neopodstatnený zamietol.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podala včas dovolanie žalovaná. Rozsudok napadla v rozsahu, v ktorej jej bola uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 32.843 Sk a vo výroku o trovách konania. Žiadala rozsudok odvolacieho súdu a tiež rozsudok okresného súdu v napadnutej časti zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. K prípustnosti dovolania uviedla, že ide o zmeňujúci rozsudok krajského súdu, z ktorého dôvodu je dovolanie proti nemu prípustné v zmysle § 238 ods. 1 O.s.p. Navyše dovolanie je prípustné aj z hľadiska ustanovenia § 238 ods. 5 O.s.p. (v čase podania návrhu bola výška minimálnej mzdy 6 080 Sk). Dovolanie odôvodnila tým, že konanie pred odvolacím súdom je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, keďže odvolací súd nepreskúmal jej odvolanie v súlade s § 212 ods. 1 O.s.p. (nezaoberal sa vôbec jej námietkami uvedenými v III. a IV. časti jej odvolania a v zostávajúcej sa obmedzil len na skúmanie rozsahu obdobia a nie aj výšky plnenia).

Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu žalovanej uviedol, že tiež nie je spokojný s rozsudkom krajského súdu. Trval na tom, aby ostal v platnosti rozsudok okresného súdu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal účastník konania, skúmal predovšetkým jeho prípustnosť. Dospel pritom k záveru, že dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto ho treba odmietnuť.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Keďže v prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, podmienky prípustnosti tohto mimoriadneho opravného prostriedku upravujú ustanovenia § 238 O.s.p.

Dovolanie je zásadne prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.), alebo proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

Z obsahu dovolania žalovanej je zrejmé, že jeho prípustnosť proti napadnutej časti rozsudku odvolacieho súdu vyvodzuje z ustanovenia § 238 ods. 1 O.s.p.

V zmysle tohto zákonného ustanovenia je prípustnosť dovolania založená na rozdielnosti (odlišnosti) rozsudku odvolacieho súdu v porovnaní s rozsudkom súdu prvého stupňa. O rozdielnosť ide v takom prípade, ak okolnosti významné pre rozhodnutie veci boli posúdené oboma súdmi rozdielne tak, že práva a povinnosti určené účastníkom sú podľa záverov týchto rozsudkov odlišné. To znamená, že ide o rozdielne konštituovanie alebo deklarovanie práv a povinností v právnych vzťahoch účastníkov. Pre posúdenie, či ide o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu nie je preto rozhodujúce to, ako odvolací súd sformuloval výrok svojho rozsudku, (či ho formálne označil ako zmeňujúci, hoci v skutočnosti ide o potvrdzujúci rozsudok), prípadne ako v dôvodoch označil ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorých pri rozhodnutí postupoval (či rozhodol podľa

§ 219 O.s.p. alebo § 220 O.s.p.). Za zmenu rozsudku súdu prvého stupňa odvolacím súdom možno teda považovať len také rozhodnutie, ktorým odvolací súd po vecnej stránke zmeňuje rozhodnutie súdu prvého stupňa a nahrádza ho svojim iným (rozdielnym) rozhodnutím o veci samej.

V posudzovanej veci z porovnania výrokových častí, rozsudku súdu prvého stupňa a rozsudku odvolacieho súdu, ktorými žalobe vyhoveľi, vyplýva, že napriek použitej formulácii o zmene rozsudku súdu prvého stupňa, odvolací súd fakticky v časti, v ktorej uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 32.843 Sk, rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a zmenil ho iba v časti, v ktorej bola žaloba vo zvyšku zamietnutá (nad túto sumu do súdom prvého stupňa priznanej sumy 52.300 Sk.).

Keďže žalovaná dovolaním napáda rozsudok odvolacieho súdu len vo výroku, ktorým bolo žalobe vyhovené, treba v zmysle vyššie uvedeného, dovolaním napadnutú časť výroku rozsudku odvolacieho súdu považovať za potvrdzujúcu. Prípustnosť jej dovolania bolo preto potrebné posudzovať podľa ustanovení upravujúcich možnosť podať tento opravný prostriedok proti právoplatnému rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa.

Podmienky prípustnosti tohto mimoriadneho opravného prostriedku preto skúmal podľa § 238 ods. 2 a 3 O.s.p.

Rozhodnutiu odvolacieho súdu nepredchádzalo iné rozhodnutie dovolacieho súdu obsahujúce právny názor v tejto veci. Prípustnosť dovolania podľa § 238 ods. 2 O.s.p. preto neprichádza do úvahy. Zároveň sa nejedná ani o potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 238 ods. 3 O.s.p.), z ktorého dôvodu podľa tohto zákonného ustanovenia dovolanie nie je prípustné.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní, postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v ustanovení § 237 O.s.p., neobmedzil sa odvolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 ods. 2 a ods. 3 O.s.p., ale sa komplexne zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p.

(t.j., či v prejednávanej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania nesprávne obsadeným súdom). Existenciu žiadneho dôvodu obsiahnutého v jeho taxatívnom výpočte však nezistil. Napokon existencia týchto väd žalovanou namietaná ani nebola.

Pokiaľ dovolateľka namietala, že konanie pred odvolacím súdom je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, treba uviesť, že uvedená námietka nespôsobuje existenciu vady v zmysle § 237 O.s.p. Námietka účastníka konania, ktorými vytyka súdu existenciu tzv. inej vady, treba považovať za dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., ktorý však sám o sebe prípustnosť dovolania nezakladá. Skutočnosť, že by konanie bolo postihnuté tzv. inou vadou, môže byť len odôvodnením dovolania za predpokladu, ak je toto prípustné, nie však dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O.s.p.

Pre úplnosť treba dodať, že pokiaľ žalovaná napáda dovolaním aj výrok rozsudku odvolacieho súdu o trovách konania, tento výrok sa síce stáva súčasťou výroku rozsudku, ale nestráca povahu rozhodnutia vydaného vo forme uznesenia (§ 167 ods. 1 O.s.p., v spojení s § 151 ods. 1 veta prvá O.s.p.). Vzhľadom na túto povahu rozhodnutia, treba prípustnosť dovolania žalovanej smerujúceho proti výroku o trovách konania, posudzovať podľa ustanovení § 239 O.s.p., ktoré upravujú prípustnosť dovolania proti uzneseniu. V treťom odseku tohto zákonného ustanovenia sú však vymenované prípady, ktoré vylučujú prípustnosť dovolania. Jedným z nich je aj uznesenie o trovách konania. Dovolanie proti takémuto rozhodnutiu preto nie je prípustné.

Keďže v prejednávanej veci dovolanie žalovanej smerovalo proti tej časti rozsudku odvolacieho súdu, proti ktorej podľa § 238 a § 239 ods. 3 O.s.p. prípustné nie je a neboli zistené ani dôvody prípustnosti uvedené v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky jej dovolanie ako neprípustné odmietol (§ 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 4 veta prvá O.s.p.). Riadiac sa pritom právnou úpravou odvolacieho konania, nezaoberal sa vecnou správnosťou dovolaním napadnutého rozhodnutia.

Žalobca mal v dovolacom konaní úspech, preto mu patrí právo na náhradu trov konania proti žalovanej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 4 veta prvá O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalobcovi v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli, preto mu neboli priznané.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 20. februára 2008

JUDr. Martin V l a d i k, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: